

Fyens Stiftstidende
27. marts 1965

Kultisk aften med The Rolling Stones

Rolling Stones

På et vist tidspunkt blev det hele til et strubesnørende mareridt. Lyset på scene skiftede til iskoldt blå, de tusinde i salen skreg som i panik, støjen var infam på begge sider af tribunen, og det føltes som et eller andet ubehageligt skulle ske. En ofring havde været på sin plads. Men der skete ikke noget.

Jo, det var kultdyrkelse, man stakåndet overværede, det kunne ikke være andet. Musikken har ikke meget med det at gøre. Ingen, selv ikke de, som sad klinet op ad højttalerne i Tivolis Koncertsal i aften fik hørt ret meget mere af The Rolling Stones end en ensformig snurrende støj. I en fuld halv time overdøvede den fyldte sal de fem på scenen, men med tårer i øjnene fulgte man Mick Jagers helt exceptionelle optræden på scenen. Hver gang han gjorde en af sine valgte og udfordrende bevægelser, steg støjstyrken fra salen endnu en tand.

Men han er nu også noget for sig selv. Det må indrømmes, at man her har en virkelig entertainer for sig. Han kan danse og bevæge sig på en ret elektrificerende måde, slet ikke så fjernt fra en genial kunstner som Sammy Davis. Han kender sin egen appeal og udnytter den hvert sekund. Når The Rolling Stones om et par måneder eller år er opløst, vil Mick Jager blive et stort shownavn. Han er fræk, moderne og på sin specielle facon en fryd for øjet.

Øret havde ingen grund til at fryde sig, og kommentarer til The Rolling Stones' musik må udeblive, men det så ud, som om de kunne spille.

Oven på den intense halve time er man ved at glemme de danske indslag. Her husker man The Defenders, som er dygtige, lidt uanstændige og morsomme, The Lions, som mindede om vore forgangne molboer til høstbal, det lange hår gjorde sig virkelig her, og Joe E. Carters Group, som kaldes de danske rullesten. Det er nu noget af en tilsnigelse - ingen af dem havde gnist af scenetække. Det havde The Stones - så meget at to piger sad hulkende tilbage i salen, da det hele var forbi.